Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 Mayıs 2018
Sayı: 239

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İttifaka karşı ittifak oyunları
Seçim sorunlara çözüm için değil, iktidardan düşmemek için

Seçim kararının alınmasından bu yana, medyanın ve siyasilerin gündemi tamamen değişti. Özellikle her fırsatta “erken seçim vatana ihanettir” lafını dilinden düşürmeyen Erdoğan ve Bahçeli’nin tek gündemi seçim çalışmaları.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Öne sürdükleri gerekçe ne olursa olsun, seçim kararının ardındaki gerçek neden, Erdoğan'ın iktidarını kaybetme riskinin gittikçe artmasıdır. İktidarı o kadar sıkıştı ki, Erdoğan bir buçuk yıl bekleyemedi. Bu düzende hiçbir politikacı iktidardan düşme tehlikesi var diye seçime gittiğini söylemez. Erdoğan'ın oyları düşüşte değil, yükselişte olsaydı, beklerdi.

Zaten seçimdeki amaç ileri sürecekleri siyasetlerini onaylatmak değil, kendi iktidarını onaylatmak. Şimdi bol keseden vaatlere başlandı oysa önceki seçimlerdeki vaatlerin hangisi yapıldı? Örneğin Erdoğan Suriye'ye savaş yapılacağını söylemişti, OHAL ile yönetmeye devam edeceğinden de bahsetmemişti. Erdoğan, gittikçe kendi elinde topladığı iktidar araçları sayesinde, istediği kararı alıyor ve uygulatıyor. Kimi zaman uluslararası çapta kimi zaman da rakiplerini temizlemek için kişisel çapta. Tıpkı Abdullah Gül'ün adaylığını engellemek için genelkurmay başkanının Gül'ün evinin bahçesine helikopterle inerek gözdağı vermesinde olduğu gibi.

Önümüzdeki seçimler için yapılan vaatler de farklı olmayacak. Ancak ekonomik ve sosyal sorunlar o kadar arttı ki, iktidarın vaat edecek fazla bir şeyi kalmadı. Özellikle de patronlara. Bu nedenle Erdoğan OHAL'in grevleri engellediğini tekrarlıyor, faizin artışına sesini çıkarmıyor. En yeni vaadi patronlara kendisinin kuracağı hükümette koltuk teklif etmesi oldu. Gerçi kendisi dahil milletvekillerinin, bakanların çoğu zaten irili ufaklı patronlar; yeni olan ise, bu teklifi, Erdoğan'ı eleştiren patronlara yapması.

Erdoğan, iktidarda kalmak için herkesle çalışmaya, her palavrayı atmaya dünden hazır. Bir kaç yıl öncesine kadar kendisine "yalancı" diyen Bahçeli ile hemencecik anlaşması, bu konudaki genişliğini anlatıyor. Üstelik tüm kıvırmalarını, rakip siyasetçileri ilkesizlikle suçlayarak yapması gerçekten saçma bir durum.

Aslında bir süredir seçim hazırlığı sürüyordu. Suriye'ye askeri operasyon, medyanın denetime alınması, patronlara tekrar tekrar para dağıtma düzenlemeleri, taşerona kadro düzenlemesi, belediye başkanlarının değiştirilmesi ve son olarak Erdoğan'ın parti kongresi bahanesiyle şehir şehir gezmesi.

Böyle olmasaydı, taşerona kadro verilmesini savunan iktidar şimdi üç milyon memuru sözleşmeli yapacağını söylemezdi.

İktidar, seçim süreci ile vaatlerinin etkisizleşmesi arasındaki mesafeyi ölçtü; seçimi öne aldı. Seçimden sonra ne olacak? Ekonomik ve sosyal durum, seçimle sihirli değnek değmiş gibi değişmeyeceğine göre kötüye gidiş devam edecek. O zaman iktidarda kim olursa olsun, geriye kalan tek seçenek kitlelere acı reçeteyi dayatmak ve daha da çok baskı yapmak olacak. Bu bir kehanet değil, geçmişin tecrübesi. (03.05.2018)

Emekçinin Gündemi

Türkiye ekonomisi nereye…

Türkiye ekonomisinin çok iyiye gittiğine dair açıklamalara karşın ekonomide çöküş hızlanıyor; enflasyon, faiz ve kurdan oluşan şeytan üçgeni bir türlü yok olmuyor.

Ekonomik durum patronlardan önce satın alma gücü sabit kalan ücretlileri vurdu.

Asgari ücretliler, memurlar yoksullaştı. Bu yıl en düşük dereceli memur Ocak'ta 70 lira zam aldı, enflasyon memur maaşından 77 lira götürdü. Emekli memurun Aralık'ta 1.843 lira olan aylığı Ocak zammıyla 55 lira artıp 1.898 liraya yükseldi. Ancak iki aydaki enflasyon aylıktan 61 lira birden götürüp Mart başında 1.837 liralık alım gücüne geriledi.

Genel göstergeler de farklı değil. Örneğin Merkez Bankası, mevcut döviz rezervinin ödenmesi gereken toplam borcun yarısı kadar olduğunu açıkladı.

AKP hükümetleri, IMF'ye olan borç-faiz tuzağından kurtulduğunu söylüyordu, şimdi ekonomi yine AKP hükümeti tarafından aynı konuma geri götürüldü. Bu nedenle Erdoğan, geçmişte esip gürlemesine rağmen, Merkez Bankası'nın faizi beklenenden de fazla, %13'ün üstünde belirlemesine gıkını çıkarmadı.

Bu kez borcun büyüğü özel sektörde ancak hepsi devlet garantisinde. Patronlar AKP hükümetlerinden o kadar büyük destek gördüler, kendilerini o kadar kural, sınır tanımaz hissettiler ki sonucunu düşünmeden borçlanıp çarçur ediyorlar. Geçen yıl dağıtılan KOBİ kredilerinin ağırlıklı kısmı üretime değil, tatillere, lüks konuta, lüks arabaya harcandı. Çünkü paranın nereye gittiği hiç denetlenmiyor, denetlense de bir yaptırımı yok.

Bu rahatlık içindeki özel sektörun bu yıl içerisinde 72.1 milyar dolar ödeme yapması gerekiyor. Ancak şirketlerin buna gücü yok. Hatta hiç döviz geliri olmayan şirketlerin bile döviz borcu var; dövizin neredeyse yarı yarıya yükselmesi, bu şirketleri borçlarını ödeyemez duruma getirdi. Bu nedenle hükümet müdahale edip dövizle borçlanmalarına yasak getirmek zorunda kaldı. Diğer şirketlere de sınırlama getirdi.

Vergi vermeye, devletin müdahalesine karşı çıkan patronlar, sıkıştıklarında devletin kasasına koşuyor, kendi akılsızlıklarına rağmen devletin çıkarlarını korumasını bekliyor. Zaten hükümet de bunun için var.

Diğer yandan bütçe delik deşik, “mega projeler” adı altında şirketlere ödenen paralar, artan savaş harcamaları, sarayın rekor harcamaları devlet bütçesini deldi. Bu yıl bütçe açığının 66 milyar lira olacağı tahmin ediliyor.

Basında çıkan son IMF raporunda, “2019’da Türkiye’deki şirketlerin borçlarını ödeyememe sorunun ortaya çıkacağı... seçimden sonra Erdoğan kazansa da kaybetse de Türkiye’nin IMF sürecine gireceği” belirtiliyor.

Türkiye’nin en büyük inşaat şirketlerinden biri olan ve 53 yıldır 220 projeyi gerçekleştiren İnanlar İnşaat iflas etti ve sahibi yurt dışına kaçtı. Şimdi usulsüzlükler ortaya çıktı. Yaklaşık 500 mağdur, yargı ile evlerinin tapularını almaya çalışıyor.

FETÖ'cü şirket damgası vurulup sorun başka yönlere çekilse de bunun bir istisna olmayacağı açık.

Nitekim hükümetin başta patronlara bolca para dağıtmasına rağmen, son birkaç ay içerisinde Türkiye’nin önde gelen sermaye gruplarından Yıldız Holding, Doğuş Holding ve Unit Holding, bankalardan borç yapılandırması talebinde bulundu. En son Erdoğan'ın beslemesi Acun Ilıcalı'nın şirketi hakkında da aynı şey açıklandı. (02.05.18)

“Birlik, mücadele ve dayanışma” gerekli

1 Mayıs, iş saatleri kısaltma mücadelesinin ürünüdür. Yüz yıldan uzun süre önce uluslararası işçi sınıfı, uluslararası mücadeleleriyle, sömürü süresini kısaltmaya girişmişti. Bu talep bugün de geçerliliğini koruyor.

OECD'nin geçen yılki raporuna göre, 38 OECD ülkesi arasında en uzun çalışanlar listesinde ilk beşi sırada Meksika, Kosta Rika, Güney Kore, Yunanistan ve Rusya var. Türkiye 14. sırada.

Gelişmiş Japonya'da istatistiklerle kanıtlanmış "aşırı çalışmaktan ölüm" sorunu var. Japonca'da bunun bir adı bile var: Karoşi. Çalışma baskısı nedeniyle strese bağlı kalp krizi, felç gibi hastalıklar yaşayıp ölenler ve intihar edenler için kullanılıyor.
Yıllık ortalama 1.713 saat çalışma süresiyle Japonya, diğer OECD ülkelerine göre çok kötü değil. Ancak Japon yasalarında, haftalık çalışma saati ya da fazla mesai saati sınırlaması yok.

ILO'nun en son verilerine göre Asya, çalışma saatlerinin en uzun olduğu kıta. Asya ülkelerinin üçte birinde çalışma saatlerinin yasal üst sınırı yok. Birkaç ülkede üst sınır haftada 60 saat ya da daha uzun. ILO hükümlerini veya haftalık 48 saati uygulayan yok gibi. Hindistan'da çalışma saati üst limiti olmadığı gibi, yıllık izin hakkının yasal alt sınırı da yok.

Amerika ve Karayiplerin üçte birinde haftalık saat sınırı hiç yok. ABD de "sınır tanımayan" ülkelerden. Meksika'da haftalık çalışma saatlerinin yanında, dünyanın en zalim izin uygulaması var. Ücretli yıllık izin alt sınırı 10 günden daha az.

Ortadoğu'da 10 ülkeden 8'i haftalık çalışmanın 60 saatin üzerine çıkmasına ses çıkarmıyor.

Avrupa'da çalışma saatleri yasalarla sınırlı, sadece Belçika ve Türkiye'de haftalık 48 saati aşabiliyor.

Afrika'da her çalışandan üçü haftada 48 saatten uzun çalışıyor. (04.06.18)

Teşvik adı altında patronlara beleşe para akıtacak

Ekonomi uzmanı Erdoğan, ekonomik sistemin nasıl işlediğini her fırsatta açıklıyor: “Yüksek faizden yatırımcıyı kurtaracaksın ki yatırım yapılsın. İstihdam gelecek, istihdam olunca üretim sonra da ihracat olacak.” Özetle düşük faiz olunca patronlar parayı üretime yatırır, böylece işsizlik azalır, ihracat artar, ekonomi büyür.

Bu müthiş plan kapitalist ekonomiyle uyumlu değil ama olsun. Erdoğan bir türlü istediği gibi uygulayamıyor ama olsun.

Faizler düşmediği için hükümet Erdoğan'ın bu planı doğrultusunda, bedavaya patronlara para dağıtmaya başladı. Buna da teşvik deniyor.

Bizzat Erdoğan, önceden seçilerek belirlenmiş 19 patrona verilecek teşviki anlattı. 19 patrona dağıtılacak olan para miktarı 135 milyar lira. Bu paranın doğrudan 34 bin, dolaylı olarak 134 bin kişiye iş sağlayacağını da ekledi. Elbette böyle bir garanti yok, çünkü patronlara verilen paranın denetlenmesi gibi bir koşul yok.

Daha da önemlisi, devletin kendisi parayı doğrudan üretim için kullanabilir ve iş yaratabilir.

Daha fazlası da var. Verilecek paranın dörtte üçü, en yandaş 4 şirket arasında paylaşılacak. 101 milyar liralık bu tutar Sabancı Holding'e bağlı SASA, Vestel, metal sektöründeki Tosyalı Holding ve Metcap Enerji şirketlerine gidecek. Ancak Koç, Doğuş, BMC, Sütaş, İpek Mobilya da paylarını alacak. Utanmadan bunun için para harcayıp tören yapıldı.

Patronlara para vermekle kalmayıp, 10 yıl boyunca her tür vergi muafiyeti, vergi ödememe, sigorta priminin devletçe ödenmes, kullanılacak başka kredinin faiz veya kâr payı desteği, sermaye katkısı, enerji desteği, bedelsiz arazi, altyapının devletçe yapılması, üretilecek olanların kamu alım garantisi de eklendi.

Erdoğan patronlara “ülkemde yatırım yapacak olan tüm yatırımcıların başımız gözümüz üstünde yeri var” diye seslendi. Sanki kendi parasını, kendi bahçesini kullandırıyormuş gibi rahat. İşte sadece kârını düşünen, işsizliği, işçiyi, üretimi, toplumun ihtiyaçlarını zerre kadar önemsemeyen patronlara yaltaklanmalar sayesinde koltuğunda kalmayı başarıyor. Patronlar, kendilerine bu kadar hizmet vereni zor buluyor. (03.05.18)

Siyasetin Gündemi

Suriye'de vahşet son bulmalı

ABD, İngiltere ve Fransa'nın Suriye'deki son saldırısı emperyalist devletlerin Ortadoğu'daki saldırgan ve parçalayıcı siyasetlerini, daha önce Irak'ta, bugün de Suriye'de sürdürdüklerini gösterdi.

ABD, yapıldığı iddia edilen kimyasal silah saldırısının araştırılmasını beklemeden modern silahlarıyla Suriye şehirlerini vurdu. Aynısı Irak'ta, Libya'da da yapılmıştı.

AKP hükümeti Rusya ve İran'la müttefik ama ABD'nin bu iki yönetimin Suriye siyasetini hedef alan saldırısını "memnuniyetle" karşıladı. Erdoğan, ezilenlerin, mazlumların haklarını savunur göründüğü, Ortadoğu'da yaşayan müslüman halkların sözcülüğünü yapıyor görünüp desteklerini kazandığı günleri çoktan geride bıraktı. Şimdi onun yerine, Sivas'ta Alevileri yakan kalabalıkları toplanmaları için kışkırtan Saadet Partisi'nin yeni lideri göz dikti. İşte islamcı siyasetçiler bu kadar ikiyüzlü.

İki yüzlü Erdoğan ve AKP, işlerine geldiğinde Rusya'nın yanında, işlerine geldiğinde ABD'nin yanında. Ancak ne Suriye halkı, ne aynı günlerde İsrail ordusunun saldırısına uğrayan Filistin halkı, ne başka bir halk zerre kadar umurunda. Şimdiye kadar Suriye'de 400 binden fazla insan öldü, 10 milyon civarında insan göç etmek zorunda kaldı. Suriye'de yaşamak zorunda kalanlar, her gün can korkusuyla başbaşa, en temel ihtiyaçlarını yıllardır karşılayamıyor. Bu liderlerin aklı neredeydi?

Emperyalist yöneticiler, siyasi sözcülüğünü yaptıkları çıkarlar için Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdi. ABD başkanı, açık açık "savaşı kazanan her

şeyi alır" dedi. Rusya yöneticileri, ABD'nin her şeyi almasına karşı mücadele ediyor. Bölgedeki petrolü, doğal gazı, suyu, hatta molozu bile kimin alacağı çekişme konusu.

Erdoğan gibileri de bu kan gölünde çırpınıp kendi çapında küçük bir çıkar kapma siyaseti izliyor. Kendisini destekleyecek patronlara, iktidarını sürdürme karşılığında kazanç kapısı sağlamayı umuyor.

Kürt halkına karşı düşmanlık ve savaş siyasetiyle, ölen gençlerin cenazeleri üzerinden siyasi destek ve oy devşriyor.

Suriye halkını ve Ortadoğu halklarını mahveden tüm siyasi ve askeri manevralar son bulmalı. Ortadoğu'yu viran eden emperyalist güçler demokrasiden bahsediyor ama milyonların yaşadıklarını hiç önemsemiyor.

Daha güçlü, daha isabetli, daha öldürücü silahların reklamı yapılırken Suriye'ye barış ve huzur götürdüğünü iddia eden Erdoğan ve hükümetin siyaseti de emperyalizmin siyasetiyle aynı çızgide.

Bölgedeki iktidarların hiçbiri emekçilerin ve halkların çıkarlarını savunmuyor. Ortadoğu halkları, emekçileri, ne emperyalist liderlerden ne onlara bağlı hareket eden bölgesel liderlerden ne de kendi iktidarlarından olumlu bir siyaset ileri sürmelerini bekleyeblir. Ortadoğu halkları, emekçileri, kendi sorunlarıyla ilgilenmelidir. Güçlerini birleştirirlerse, emperyalist güçleri alt edecek seviyeye ulaşabilirler. (03.05.18)

Üniversitelerde sorunlar artıyor

İlk tasarıya göre 10, değişik tasarıya göre ise 13 üniversiteyi bölme hazırlığı öğrencilerin tepkisine neden oldu. Tepkiyi azaltmak için, önerilen isim gibi konularla ilgili bazı değişiklikler yapıldı; ancak öğrencilerin hatta akademisyenlerin bile görüşünü almayan YÖK'ün bu dayatmasına tepkiler büyüyor. Özellikle İstanbul Üniversitesi ve Ankara Gazi Üniversitesinde öğrenciler tepkilerini gösterilerle ifade ediyor.

Ankara'da öğrencilere polis saldırdı. İstanbul'da henüz böyle bir şey yaşanmamakla beraber, öğrenciler gayrıresmi yollarla sürekli tehdit ediliyor: Sivil polisler, bazı akademisyen ve dekanlar, ülkücü gruplar ve atanmış öğrenci temsilcileri sürekli eylemleri bastırmaya çalışıyor. 2 Mayıs'ta, bir sınıfta Meclis TV kanalını seyreden Eğitim Fakültesi öğrencileri, polis ve özel güvenlik tarafından dağıtıldı. Gelen bu emre güvenlik görevlileri bile şaşırdı, ancak bu anlamsız müdahalenin, en örgütsüz ve kendine "apolitik" diyen öğrencilere yapılması tesadüf değildi. Bunun dışında medya ve hatta Erdoğan'ın kendisi, eylem yapan herkesi provokatör olmakla, "başka amaçlar gütmekle" suçluyor.

Aslında üniversiteler, OHAL uygulamaları, eğitimin piyasaya açılması ve diğer genel sorunlardan olumsuz etkileniyor. Bunun ne düzeye ulaştığını Eskişehir'de yaşananlar gösterdi.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesinde Volkan Bayar isimli bir öğretim görevlisi, aynı üniversitedeki 4 öğretim görevlisini katletti ve hiç pişman olmadığını açıkladı. Bu eğitim görevlisinin kim olduğuna ve bu mevkiye nasıl geldiğine bir göz attığımızda eğitim sisteminin Erdoğan'ın AKP'si yüzünden nasıl içler acısı bir duruma geldiğini görüyoruz.

Bayar'ın 2004'te, eşinin de 2006'da Gazi'den mezun oldukları ve 2007'de doktora eğitimlerine başladıkları belirtiliyor. Bayar'ın profesörü Dr. Hayati Akyol, "Volkan Bayar benim dersimden 3 defa kaldı. Üçüncü seferde bütünlemede zor geçti. Volkan Bayar'ın MEB yurt dışı bursunu kazanması şaibeli. ALES puanı incelenmeli" demişti. Sonra MEB bursu ile ABD'ye gittiler. Çift Denver Üniversitesinden Nisan 2011'de atılmış ve yurt dışı eğitimleri için aldıkları burs MEB'de kayıtlı değil. Bayarların üniversiteye nasıl kayıt edildikleri de anlaşılmadı. Bayar çifti Temmuz 2011'de Türkiye'ye dönmelerine rağmen MEB'den yurt dışı bursu almaya devam etti.

Bayar'ın katlettiği Mikail Yalçın'ın ağabeyi "Kardeşim öldürülmedi, öldürtüldü" dedi. Bayar'ın şikayeti ile ihraç edilen akademisyen Yalçın Bay törende, "Ölene kadar bekleyin sonra da dua edin. Bugüne kadar ne oluyor demeyen vali ancak bugün geliyor… Can güvenliğimiz tehlike altında. Kendisi FETÖ'cü olmasına rağmen milliyetçi, Atatürkçü akademisyenleri FETÖ'cü diye şikayet ediyor. Türkiye genelinde 102 akademisyeni şikayet etmiş. İftira attığı için savcılığa başvurmuştum. Savcılık onun 'vatandaşlık görevini' yaptığını söylemişti" dedi.

Birçok akademisyeni, AKP'ye yağcılık yapmadığı için sudan bahanelerle okuldan atan üniversite yönetimleri ve YÖK katil Volkan Bayar hakkındaki birçok şikayeti dikkate bile almadı. Sonuç ise ortada! (01.05.18)

Milli Eğitim Bakanlığı'nın içler acısı durumu

Denizli Acıpayam İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün, Temmuz ayında atanacak olan müdür ve müdür yardımcılarını belirlemek için Nisan başında bir sınav yapması gerekiyordu. Bu normal! Ancak sınavdan üç gün önce, atama listesinin tamamlanması nasıl mümkün olabildi? AKP hükümetine bağlı MEB ummadık işleri de başardı!

Skandal ortaya nasıl çıktı? Okullara atanacak müdür başyardımcılarının belirleneceği sınavdan üç gün önce mülakata girecek adayların isimlerinin ve görev alacakları okulların yer aldığı listenin hazırlandığı ileri sürüldü. Skandal, bu listenin dikkatsizlik sonucu okul müdürlerinin yer aldığı WhatsApp grubuna gönderilmesiyle duyuldu.

Bu "torpil listesi" kısa bir süre sonra gönderilen kişi tarafından kaldırıldı. Ama artık çok geç!

AKP uzun zaman MEB'deki rezaletleri ve kepazelikleri FETÖ'cülere yükledi. Onlar da "ne istediler de vermedik" dedikleri ortaklarından pek fazla farklı değilmiş! (01.05.18)

Uluslararası Gündem

Brezilya

Burjuvazinin Lula'ya karşı kini

Brezilya Yüce Divanı 5 Nisan Perşembe günü 5 oya karşı 6 oy ile karar verdi: Lula cezaevine gönderilmeli. Petrobras yolsuzluklarında birkaç siyasetçi, büyük patron ve yöneticinin ardından şimdi de eski Başkan ceza aldı.

Lula'nın mahkum olmasının temel nedeni sadece hukuksal yönle ilgili değil. Lula aleyhinde 12'ye yakın dava vardı ve savcılar bu konularda onun aleyhine fazla somut deliller bulamadı.

Buna rağmen Lula 12 yıl hapse mahkum oldu. Bir savcıya göre bunun nedenleri; Lula'nın kamu petrol şirketi Petrobras'ın bazı ihalelerine müdahale etmesi ve bunda BTP OAS şirketine haksız kazanç sağlaması, bu şirketin de Lula'ya Sao Paulo yakınlarındaki Guaraja plajı kıyısındaki üç daireli apartmanın tadilatı için bir milyon avro harcamasıydı. Aslında Lula bu apartmanın sahibi olmadığı gibi bu apartmanda hiç de yaşamadı.

İşçi Partisi lideri Lula'nın mahkum edilmesi her şeyden önce siyasidir. Lula taraftarlarının onun cezaevine atılmasını protesto etmelerini anlıyoruz. Çünkü suçüstü yakalanan onlarca siyasetçi eyalet valiliklerinde, Senato ve Meclis'te görevlerini sürdürüyorlar. Örneğin sağcı bir siyasetçi olan Michel Temer, Lula partisinden olan Dilma Rousseff'in Başkanlık görevinden uzaklaştırılmasının ardından Başkan oldu ve birçok suçlamalara ve yolsuzluklara rağmen koltuğunda oturmaya devam ediyor, çünkü milletvekilleri onu destekliyor.

Bundan 40 yıl önceki yaşamında Lula bir işçiydi, bir militandı ve diktatörlüğü sarsan grevlerin yöneticisiydi. Lula hiçbir zaman bir devrimci olmasa da, o yıllarda Brezilyalı emekçilerin daha iyi bir yaşam ve askerler ile patronların ahkam kesemediği daha iyi bir dünya ümidini temsil ediyordu.

Sonraları, 2003 ile 2010 yılları arasında Lula, Brezilya ekonomisinin iyiye gitmesinden yararlanıp yoksullara biraz daha fazla yardım yaptı. Aynı zamanda partisi olan İşçi Partisi seçmenlerini hayal kırıklığına uğrattı, çünkü iktidara gelmeden önce temiz bir hükümet ve şeffaf bir iktidar olacakları sözünü vermiş olmasına rağmen iktidara gelince diğer geçmiş hükümetler gibi davrandı. Lula ve ardından Dilma Rousseff de sağ ile ittifak yapıp birlikte iktidar oldular.

Kapitalistler; soya, şeker, et, petrol tesisleri, demir madenleri, ormanları kesip satan GDO üreticileri, büyük toprak sahipleri ve bankacılar Lula'nın iktidar olduğu 2003 ile 2010 döneminde şimdiye kadar görülmemiş seviyelerde karlar elde ettiler. Hatta Lula'nın kendisi, tarım işçilerine hala köle sahipleri gibi davranan şeker kamışı üreticisi büyük toprak sahiplerini ulusal kahraman ilan etmişti.

İşçi Partisi iktidar döneminde tamamen yıprandı. Ardından 2013 yılında kitleler büyük protesto yürüyüşleriyle hükümete tepki göstermeye başlayınca Brezilya sağ çevreleri intikam için bunu fırsat bildi. 2016 yılında Dilma Rossef iktidardan düşürüldü ve şimdi ise Lula hapse atıldı. Önümüzdeki Ekim ayı Başkanlık seçimlerinde Lula en önde giden aday olduğu için, şimdi Lula devre dışı kaldığından onun rakipleri çok sevindi. Onlar her ne kadar Lula gibilerini kolayca hapse atabilirlerse de, emekçilerin ve yoksul kitlelerin isteklerine kesinlikle zincir vuramazlar. LO (13.04.18)

ABD

Öğretmen Grevleri Beş Eyalete Yayıldı

Eyalet çapında öğretmen grevleri, ülke geneline yayılıyor. Batı Virginia'da başlayan durum Kentucky ve Oklohoma'ya, şimdi de Arizona ile Kolorado'ya genişledi. Tüm bu eyaletlerde, okul bölgelerinin hepsi ya da çoğu, dokuz güne ulaşan süreler boyunca kapalı kaldı. Okullarda görev yapan 10 binlerce öğretmen, destek personeli ve diğer işçiler, birlik ve kararlılığı ifade eden devasa eylemler ile eyalet başkentlerine akın etti.
Bu eyaletlerin her birinde öğretmenler, sadece kendileri için ücret ve emekli maaşı artışı istemediklerini açıkça belirtiyor. Mücadeleleri, tüm okul çalışanlarının hatta diğer kamu sektörlerinden emekçilerin ücretlerinde artış ve güvence talebini içeriyor.
Tüm eyaletlerde, mücadelenin bir talebi de okullara ayrılan bütçenin artırılarak eğitim kalitesinin iyileştirilmesi. Grevci öğretmenler ve diğer okul çalışanları öğrencilere, ailelere ve topluluklara sesleniyor ve bu mücadelenin daha iyi bir eğitim ve hayat isteyen tüm çalışanların mücadelesi olduğunu anlatıyorlar.
Bu isyan, son 20 yıl boyunca kamu eğitimine yapılan, tüm ülkeyi ilgilendiren saldırıların sonucu. George Bush'ın "Geride Hiçbir Çocuk Kalmasın" kampanyasını Barack Obama'nın "Zirveye Koşu"su izlemişti. Bunlar, kamu eğitiminin düşük kalitesi için öğretmenleri günah keçisi ilan ediyordu ve standart testlerdeki not ortalaması düşük olan okullardaki öğretmenleri cezalandırıyordu.
Özellikle 2008'deki finansal çöküntü sonrasında federal hükümet ve yasama organları, şirketlere yönelik çok ciddi vergi muafiyetleri getirmiş ve tüm ülkedeki devlet bütçelerini kısmıştı. Bu da çöküntünün faturasını emekçilere kesmekten başka bir şey değildi; sadece memurlara değil, ulaşımdan sağlığa, eğitime kadar, devlet hizmetlerine ihtiyaç duyan herkese çöküntünün zararı ödetildi. Tüm bu hizmetler mahvedildi.

Suç genelde Cumhuriyetçilere atıldı ama aslında, bu saldırılar Demokratlar tarafından da önerildi ve yasallaştırıldı.
Şimdi, devlet okulu sisteminde saldırılar ve gerileme ile geçen 20 yılın ardından, eğitimciler, aileler ve öğrenciler nihayet, yeter artık diyorlar.
Grevler, yöneticileri daha önce yok saydıkları bazı talepleri yerine getirmeye zorlamak açısından başarılı oldu. Batı Virginia'da öğretmen ve kamu çalışanları yüzde 5 zam ve okullara ayrılan bütçe artışı kazandı. Oklohoma'da öğretmenler yıllık 6,000 dolar, diğer kamu emekçileri 1,200 dolarlık zam elde etti; okulların bütçesi 50 milyar dolar artırıldı ve bu artış, şirketlerin ödeyeceği vergilerde küçük artışlar ile sağlandı.
Arizona'da öğretmenlere, birkaç yılda aşamalı uygulanacak toplam %20 ücret zam önerildi. Ancak bu öneri geri çevrildi çünkü eğitim bütçesi için önerilen artış çok küçük ve içeriği belirsizdi. Colorado'da da öğretmenler aynı talepler için mücadele ediyor.
Elbette, öğretmenlerin zamanla kaybettikleri şeylerle kıyaslandığında, yöneticilerin bu tavizleri olması gerektiğinden bir hayli düşük düzeyde kalıyor. Zararın tazmini için çok çetin mücadeleler gerekiyor, çünkü yeni vergilerle ya da bütçe planlamasında yapılan değişikliklerle çözülemeyecek kadar büyük sorunlar var. Kayıpları gidermek için, Wall Street bankaları ve şirketlerinin aldıkları paraları geri vermeye zorlanması gerekecek.
Ancak bu mücadeleler, işçilerin mücadelelerinde başarılı olabilmek için hep beraber ve kapsamlı hareket etmeleri gerektiğini gösteriyor. Sendika olsun ya da olmasın, en büyük zaferleri doğuran mücadeleler her zaman, işçi sınıfının bütününü kapsamıştır. Çünkü işçi sınıfının gücü burada yatar.
Bu nedenle bu grevler, dünyadaki tüm işçilerin önünü açacak güzel bir başlangıç.

Fransa

Macron hükümeti saldırılarına karşı mücadele

Yaklaşık bir aydan beri Fransa'da, Macron hükümetinin zenginlerin, patronların haklarını ve çıkarlarını korumak için başlattığı saldırılara karşı, başta demiryolu emekçileri olmak üzere tepkiler ve mücadeleler veriliyor. Her ne kadar sendika yöneticileri bu tepkileri daha güçlü, kitlesel ve köklü bir mücadeleye dönüştürmek istemese de emekçiler, lise ve üniversite öğrencileri ile emekliler de teslim olmayıp mücadeleyi sürdürmeye çalışıyorlar. Çünkü sendika yöneticileri daha en başta, eylemleri 3 aylık bir süreye yayma ve demiryolu işçilerinin grevini her hafta sadece 2 günlük eylemlerle sınırlama kararı aldı.

SNCF'de (devlet demiryolu şirketi) grevciler, mücadeleyi sürdürmekte kararlı

Başbakan E.Philippe 7 Mayıs'ta sendika yöneticileriyle direkt olarak görüşmeyi kabul etti. Bu hükümetin geri adım atmaya başladığı anlamına gelmiyor, ama en azından demiryolu işçilerinin grevini durdurmaktan aciz olduğunu gösteriyor. Demiryolu işçileri üç haftadır grevde ve bu mücadeleyi sürdürmekte kararlılar…

18 Nisan'da medya ve SNCF idaresi grevin artık bitmek üzere olduğu yalanını yaymaya çalıştı. Ama onlar yanılgı içindeler: arzularını gerçek sanıyorlar. Çünkü ertesi gün, tüm meslekleri kapsayan eylemde demiryolu emekçilerin katılımı önceki haftaya göre daha da arttı. 23 ve 24 Nisan günleri SNCF grev günlerinde katılım yine önemliydi, çünkü tren sürücülerinin katılım oranı yüzde 63.4 seviyelerindeydi…

Aslında eylemlere katılan demiryolu emekçi oranı verilen rakamlardan daha da yüksek, çünkü SNCF'in farklı kollarında çalışan belirli sayıda emekçi önceden planlanmış tüm grev günlerine katılmıyor. Ama yine de hepsi de kendilerini eylemci olarak görüyorlar ve ilerideki bazı grev günlerine yeniden katılacaklar.

Demiryolu emekçileri 3 haftadan beri bir mücadele hareketi oluşturdular ve bu da burjuvazinin yönetim aracı olan hükümet için bir sorun teşkil ediyor. Çünkü ekonomik açıdan birçok patron şikayetçi: bazıları müşteri kaybediyor, bazılarının işçileri işe geç geliyor ve bazılarının da üretimi, demiryolu ile gelen belirli ara ürünlerin vaktinde gelememesi nedeniyle sekteye uğruyor.

Ama hükümetin temel sorunu siyasidir: çünkü ülke seviyesinde belirli emekçi kesimleri hükümete, hiç yılmadan, kafa tutuyor ve bu hükümete karşı direnmenin mümkün olduğunu gösteriyor.

Başkaldırmaktan korkmayalım

SNCF emekçileri üç haftadan beri sürdürdükleri mücadeleyi devam ettirmekte kararlıdırlar ve grevleri devam ediyor. SNCF idaresi her hafta grevin bitmek üzere olduğu duyuruları yapıyor, ama 19 Nisan'daki katılımın da gösterdiği gibi, 3 haftadır grevler başlangıca göre daha da kitlesel. 19 Nisan genel eylem gününde tüm ülke çapında gerçekleştirilen protestolarda, gençlerin üniversitedeki saldırılara, emeklilerin ücretlerine yapılan saldırılara karşı geldiklerini ve bunların da ötesinde diğer kamu ve özel sektör emekçilerinin de katılıp saldırıları protesto ettiklerini ve demiryolu emekçilerinin grevlerini desteklediklerini gördük…

Macron tamamen zenginlerin hizmetinde: Kanun Hükmünde Kararnamelerle hem kamu hem de özel sektördeki emekçilerin kazanılmış haklarına saldırıyor ve böylece zenginlerin işine yarayan kararlar alıyor…

Macron farklı alanlardaki öfkelerin "arasında hiçbir ortak köken yoktur" masalı anlatıyor. Farklı endişeler ve öfkelerin kökeni aslında aynı: emekliler maaşlarındaki azalmadan, liseliler artık üniversiteye girebilmekte zorluklarla karşılaşacaklarından, emekçiler işten atılma tehdidinden, güvencesiz ve geçici işlerde çalışmaya mahkum olmaktan endişeli… ve tüm bunların karların garantilenmesi için yapıldığını görüyorlar…

Demiryolu emekçileri grevinin devam etmesi ve onların yolculara ve diğer tüm emekçilere hitap edip yardım istemeleri, birlikte eyleme geçme çağrıları yapmaları tüm emekçiler için yararlı ve olumludur… Onların mücadelesi, baş kaldırmak isteyenlerin tümü için cesaret vericidir. LO (27.04.2018)

Suudi Arabistan
Emperyalizmin bir orta direğinin hevesleri (I)

Suudi Arabistan Yemen'de iki buçuk yıldır savaş yürütüyor ve bu savaş şu ana kadar on binden fazla kişinin canına mal oldu. Bombardımanlar hiçbir ayrım yapmadan hastaneleri, okulları askeri hedefleri yerle bir ediyor. Örneğin 1 Ocak 2018'de Yemen'in batısında bulunan El-Hudeyde kentindeki bir petrol istasyonunun bombalanması en az 20 kişinin ölümüne yol açtı. Kızıl Haç'a göre savaş nedeniyle Mart 2017'den bu yana, bir milyon kişi koleraya yakalandı. Suudi rejiminin Yemen'e uyguladığı ambargo yüzünden toplam 30 milyonluk nüfusun %70'i açlık tehdidi altında.

25 Mart 2015'teki önemli bir askeri operasyon olan Fırtına Harekâtı, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin onayıyla yapıldı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin onayının ardından İngiltere, Fransa ve ABD askeri donatım yardımı ve istihbarat desteğiyle yaptılar, yapmaya da devam ediyorlar. Yemenli kitlelerin içler acısı durumuna gözlerini kapıyorlar. O tarihten bu yana Suudi Arabistan, sonu gelmeyen bu savaşın bataklığına batmaya devam ediyor. Suudilerin ABD büyükelçisi Adel El Zübeyr 2015'te, askeri harekatın doğru olduğuna vurgu yapmak için "Bunu Yemen'i korumak için yapıyoruz" açıklamasını yapmıştı. Suudi Arabistan bu bölgede onlarca yıldır birçok müdahale yaptı ve hiçbiri kitleleri korumak için değildi, tam aksine, kendi çıkarları için ve ABD emperyalizminin sadık bir ortağı olduğundandı. Suudi Arabistan'ın emperyalizm adına soyunduğu jandarma rolü ile kendi rejiminin istikrarsızlığı, bölgedeki ihtiraslarıyla bir araya gelince müthiş bir patlayıcı madde oluşturuyor.

Suudi rejiminin bölgesel ihtirasları

Suudi Arabistan'daki kabile iktidarı Yakın ve Ortadoğu'ya müdahale ediyor ve bunu emperyalizmin desteği ile yapıyor.

Suudi kabilesi, acımasız savaşçılık ve ganimetçilikle 1902'den sonra Nedj ve Riyad valiliği görevini yapıyordu. Ardından Osmanlı'yı zayıflatmak amacıyla İngiliz emperyalizmiyle iş birliğine başladılar. İbn Suud, İngiliz emperyalizminin mali ve stratejik desteği sayesinde, 1912'de kurulan ve Vehhabi Bedevilerden oluşan İhvan milisleriyle beraber kanlı baskınlar düzenleyip Arabistan'ı ele geçirdi. Sonra da rakibi olan Mekke şerifine saldırdı. Oysa İngiltere, Mekke şerifine büyük bir Arap ulusu yaratması için yardım vaadinde bulunmuştu. İbn Suud 1924 ve 1926 yılları arasında, kutsal kentler olan Mekke ile Medine'yi ele geçirdi ve böylece 24 Eylül 1932'de Arabistan krallığı ortaya çıktı.

O dönemler Ortadoğu'daki en büyük güç İngiltere idi ve İngiltere, bu konumunu kullanarak bölgenin temel kaynağı olan petrolü talan ediyordu. İbn Suud, siyah altın diye adlandırılan petrolün keşfini kullanarak gelir elde etme yolunu tuttu. İngiltere ile yaptığı iş birliğinde yeterince çıkar elde edemeyince ABD saflarına geçti. ABD şirketleri 1933'ten itibaren devasa miktarda petrol içeren kuyuları ele geçirdi. Bu durum, şirketlerin hissedarlarına on yıllar boyunca büyük servet kazandırdı ve İbn Suud kraliyet ailesinin de servetini oluşturdu.

14 Şubat 1945'te İbn Suud ile ABD Başkanı Roosevelt arasında, Quincy isimli bir ABD savaş gemisinde yapılan görüşmede alınan karar doğrultusunda, Suudi Krallığı ile ABD arasında köle ile efendisi arasındaki gibi bir tür ilişki başladı. İbn Suud, ABD'ye 60 yıllığına petrol kuyularını verdi -bu sözleşme 2005 yılında uzatıldı- ve karşılığında korunma sözü aldı. İşte o tarihten bu yana Suudi Krallığı, ABD'nin bir orta direği oldu. Ancak diğer yandan şah diktatörlüğünün hüküm sürdüğü İran ile rakiptiler. 1979'da şah rejiminin devrilmesinden sonra Suudi Arabistan, Ortadoğu'da, İsrail hariç, en büyük güç olma hevesine kapıldı.

Ancak 14 Temmuz 2015'te, ABD, İngiliz, Fransız, Alman, Rus ve Çin dışişleri bakanları ve İranlı meslektaşlarının yaptığı nükleer anlaşması, Suudilerin konumunu sarsıyor. Bu anlaşma yoluyla İran'a uygulanan yaptırımların büyük çoğunluğuna son verildi. Daha da önemlisi, ABD emperyalizmi bu yolla İran'ı yeniden diplomasi alanına kattı.

Bunun gerçekleşmesi, Suudi rejimi için hem siyasi hem de ekonomik olarak bölgedeki gücünü İran ile paylaşma tehlikesi anlamına geliyor. Örneğin İran'a karşı uygulanan ekonomik yaptırımlara son vermek, İran'a petrolünü büyük oranlarda Batı'ya ihraç etme olanağını sağlar ve bu da Suudi ekonomisi için ciddi bir tehdit.

Trump, 2016 seçim kampanyası boyunca Riyad rejimine karşı bir sürü suçlama yaptıktan, hatta Riyad'ın "terörizme en büyük desteği veren güç" olduğunu söyledikten sonra, seçilir seçilmez önceki başkanlar gibi emperyalizmin çıkarlarını savunan bir tutum sergiledi. Mayıs 2017'de dış ülkelere yaptığı ilk resmi ziyaret çerçevesinde Riyad'a gitti. Trump, bu vesileyle ABD'nin kayıtsız şartsız Suudi rejimini desteklediğini, İran rejiminin değişmesi gerektiğini açıklayıp 110 milyar dolarlık silah satışı anlaşması imzaladığını duyurdu. Bundan güç alan Kral Selman ve özellikle de Haziran 2017'den bu yana fiili iktidarı ellerinde bulunduran oğlu prens Muhammed Bin Selman, bölgede onların etki alanında bulunan ve İran'a yönelen herkese karşı saldırgan bir siyaset izlemeye başladı. Söz konusu olan, bölgedeki egemenliğin onlara ait olduğunu hatırlatmaktı.

Suudi Arabistan, 5 Haziran 2017'de Katar'ı, İran ile birlikte istikrarsızlaşma operasyonlarına katılmak ve terörizme destek vermekle suçlayarak ilişkilerini kesti. Cihatçı teröristlere doğrudan veya dolaylı olarak sürekli yardım yapan bir rejimin böyle bir suçlamada bulunması gerçekten hayret verici. Wikileaks 2009'da, Riyad'da görevli ABD diplomatlarının yayınladığı bir haberi aktardı: "Dünya'daki Sünni terörist grupların temel mali kaynağı Suudi Arabistan kökenli özel yardımlardan oluşuyor."

Suudilerin gıcık olduğu esas sorun başka. Katar; Kuveyt, Umman, Bahreyn ve Birleşik Arap Emirlikleri ile birlikte, 1981'de Suudi Arabistan'ın oluşturduğu Körfez İş Birliği Teşkilatı'nın üyesi. Suudiler, bu petrol monarşisini kendi çiftlikleri olarak görüyor. Ancak Katar, dünyanın en büyük doğal gaz rezervindeki, yani İran ile Katar karasularındaki İran Körfezi'ndeki doğal gazı, İran ile birlikte çıkarmaya karar verdi. Bu konu, bölgede eskiden beri süregelen bir anlaşmazlık sebebi. Buna ek olarak Suriye'nin yeniden inşasına Katar, Türkiye ile birlikte katılmak istiyor ve daha da önemlisi İran Körfezini Akdeniz'e bağlayacak bir doğal gaz boru hattı sorunu var.

Suudi iktidarı, Körfez'deki petrol monarşileri üzerinde mutlak bir egemenlik kurmakla yetinmeyip Ortadoğu'daki diğer ülkelere de, Lübnan örneğinde olduğu gibi, hükmetmek istiyor. 4 Kasım 2017'de Lübnan Başbakanı Saad Hariri, inanılmaz bir şekilde Riyad'a çağrıldı ve istifa ettiği açıklandı. Muhammed Bin Selman Lübnan iktidarını hizaya çekmeyi amaçlıyordu, çünkü ona göre Lübnan, Hizbullah'ı gerekenden çok fazla destekliyor. Hizbullah hareketi İran'a bağlı ama diğer yandan Hariri hükümeti ile de ittifak halinde.

Yemen: Suudi Arabistan'ın arka bahçesi

Suudi Arabistan'ın 2015'te Yemen'de savaş başlatması, bölgedeki ülkeleri denetimi altında tutabilmek için her şeyi göze aldığını gösteriyor. Yemen Bab'ül Mendep Boğazı'nı kontrol ediyor. Dünya petrolünün dörtte biri ve dünya ticaretinin %10'u buradan geçiyor. Yemen'in Suudi Arabistan ile 1.770 km'lik ortak sınırı var. 26 milyon nüfuslu Yemen, Suudi Krallığı tarafından her zaman bir arka bahçe olarak görüldü.

Birinci Dünya Savaşından sonra Osmanlı İmparatorluğu parçalanmıştı; yeni kurulmuş olan Suudi Arabistan Yemen'in kuzeyini ele geçirmek istedi ama amacına ulaşamadı. Ancak 1934'deki Taif Antlaşmasının imzalanmasıyla Suudi devleti, Yemen'in bir parçası olan Asir, Cizan ve Necran eyaletlerini ele geçirdi. Ancak Yemen'in kuzeyi bir imam tarafından yönetilen bağımsız bir krallık olduğu için Suudilerin elinden kurtuldu.

İşte o zamandan beri Suudiler, sürekli olarak Yemen'in iç işlerine karışıyor. Suudiler Kuzey Yemen'de kralcıları destekledi ama onlar 26 Eylül 1962'de Arap milliyetçisi ve Nasırcı fikirleri savunan bir grup genç subay tarafından iktidardan uzaklaştırıldı. Bu subaylar kitle desteğiyle cumhuriyet kurdu. İktidardan düşürülen İmam Bedr, birkaç yıl süren bir iç savaşta silah gücünü kullanarak iktidara geri dönmeye çalıştı ama başaramadı. Bedr, Suudi Arabistan ve İngiltere'nin silahlı desteğini aldı ve 1967'de Başkent Sana'yı 4 ay boyunca kuşattı, hatta 1967 sonunda başarıyı kıl payı kaçırdı. Yemen Arap Cumhuriyeti, Suudi Arabistan ve Ürdün Kralı Hüseyin'in koalisyonuna karşı, Mısır'daki Nasır rejiminin desteğini alarak başarılı oldu. Yine aynı dönemde Güney Yemen, İngiliz manda yönetimine karşı gelerek 1967'de Demokratik Güney Yemen Halk Cumhuriyetini ilan edip sosyalist olduğunu duyurarak SSCB ile ilişkiler kurdu.

Güncel... Güncel... Güncel...

Emperyalizmin mide bulandırıcı oyunu

14 Nisan gecesini cumartesiye bağlayan gecede ABD, Fransa ve İngiltere kimyasal silahlar programıyla ilgili olduğunu iddia ettikleri üç merkezi bombaladılar. Birkaç günden beri personelin terk ettiği bu merkezlere yüz civarında füze atıldı.

Washington ve Paris bu askeri saldırılarını haklı çıkarmak için Başar El Esad'ın Guta'da kimyasal silah kullandığı konusunda delillere sahip olduklarından emin olduklarını belirtti. En azından uluslararası bir incelemenin sonuçlarını bekleyebilirlerdi. Kimyasal Silahların Yasaklanması Örgütü (OIAC) temsilcileri, denetleme yapmaları gereken Suriye'ye bu saldırılardan sonra geldi.

Böyle bir iddiayı ileri sürmek ancak sinik olan emperyalist yöneticilerinin eseri olabilir, çünkü 7 yıldır Suriye'de savaş devam ediyor, kirleler katlediliyor ve bunu yapanlar da hem rejimin askerleri hem de emperyalistlerin destekledikleri cihatçı milis güçleri.

Suriye'de çatışmaların başladığı 2011 yılından beri ABD yöneticileri, cihatçı silahlı güçleri Esad rejimine karşı desteklediler ve müttefikleri olan Suudiler ve Türkiye'nin, cihatçı görüşleri savunan DEAŞ benzeri milisleri ve hatta DEAŞ'ı bile kullanmalarına göz yumdular.

Ancak Suriye'deki kaosun DEAŞ'ın askeri başarılarından sonra Irak'a sıçramasının ardından ABD, Rusya'nın Suriye'de askeri müdahalede bulunup Esad rejiminin muhalifleri karşısında başarılı olmasına izin verdiler.

Bugün ABD yöneticileri Suriye'yi bombalamakla neyi hedefliyor? Tüm haber yorumcularının kullandıkları deyimi kullanmak gerekirse, ABD'nin silahlı saldırıları

Trump'a "diplomatik dinamiği" yeniden devreye sokma olanağını sağlayacak. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, Esad'ın denetimi dışına çıkan Suriye'nin Kuzey-Batı eyaleti İdlib'de ve Güney'de Dera bölgesinde denetimini yeniden ele geçirmekte olduğu bir zamanda ABD yöneticileri kendi isteklerini dayatmak istiyorlar.

ABD, Esad'ın da ötesinde bölgede doğrudan veya dolaylı bir şekilde milis güçleri alet olarak kullanan, Suriye konusunda birlikte hareket edip diplomatik girişimlerde bulunarak etkili olmaya çalışan Rusya, İran ve Türkiye gibi ülkelere bir mesaj göndermiştir. ABD yöneticileri her ne kadar saldırılarda Suriye'nin birçok askeri üssünde bulunan Rus askerleri arasında kayıplara yol açmamak için gerekli tedbirleri almış olsalar da, sonuç itibarıyla bu sözü edilen üç ülkeye karşı, sınırlı da olsa, bir gövde gösterisi gerçekleştirdiler. Bir NATO üyesi olan Türkiye, Trump'ın emir verdiği bu askeri saldırılara destek vermek zorunda kaldı.

Emperyalist yöneticiler bu yaptıkları askeri müdahale ile kesinlikle kitleleri korumayı amaçlamıyorlar; onların esas hedefi fiilen uzaklaştırılmış olan bir bölgede yeniden hakimiyetlerini sağlamak için sinik bir şekilde hareket etmektir. Emperyalist güçler ne Suriye'de ne de diğer bölgelerde, kesinlikle kitlelerin çıkarlarını göz önünde bulundurmuyorlar. Onların yaptıkları bazı olayları bahane olarak kullanmaktır.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.